

В. „Заря“ 21. I. 1930. Онова, което поразява изведнъж у Ас. Калояновъ — това е непосредствената струя на неговата поезия. Чувствуващъ изведнъжъ, че неговитѣ стихове не сж търсени, не сж изкуствено сглобени, а извирайтъ изъ едно единство на вътрешното чувство, което оцвѣтява цѣлото стихотворение и подчинява неговитѣ части на доминиращия тонъ на настроението. Магията на това именно настроение, изкуството да внушава или да потопява въ розовата мъгла на мечтанието — това е тайната на неговия талантъ.

Павелъ Телчаровъ

В. „Утре“ 3. V. 1936 г. Малка книга стихове, които никакъ не приличатъ на тия срѣщани напоследъкъ по литературнитѣ страници и списания. Нѣма разнитѣ модерни построения на стиха...

Калояновъ е поетъ, лириката му е непосредствена, стиховетѣ безупрѣчни.

Павелъ Спасовъ

В. „Заря“ 1937, 10 априлъ. Ако се проследи творческия пътъ на поета изминатъ отъ първата му стих. сбирка до стиховетѣ му въ „Подъ открито небе“ (1936) и най-новитѣ му печатни работи ще се види голѣмия му възходъ, както по отношение на формата, така и по глѣбина на съдържанието. Стихътъ му е станалъ гладъкъ, чистъ, звученъ. Забелязва се едно избистряне. Поетътъ се вълнува вече не само отъ леки любовни чувства, а се вглежда по-дълбоко въ живота и търси ония скрити пружини, които движатъ свѣта и явленията.

В. Кечевъ

В. Трудъ, 1936, 22 ноемврий... Последната му сбирка „Подъ открито небе“ е сжщо така една топла, човѣшка изповѣдь. И всичко това идва така естествено, както всички ние бихме го почувствували, бихме го казали дори...

Поезия безъ маниерность, безъ риторика, безъ измжчени и изкълчени образи...